

RAEANNE THAYNE

Vánoce
v Shelter Inn

↓BARONET

Vánoce v Shelter Inn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

RaeAnne Thayne

Vánoce v Shelter Inn – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vánoce
v Shelter Inn

Vánoce
v Shelter Inn

RAEANNE THAYNE

CHRISTMAS AT SHELTER INN

Copyright © 2023 by RaeAnne Thayne LLC

Translation © Zuzana Selementová, 2024

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental

ISBN tištěné verze 978-80-269-2456-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2460-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2461-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2457-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro Michelle Majorovou, Molly Faderovou
a Jill Shalvisovou za jejich skvělou pomoc.
Mám vás moc ráda!*

Kapitola 1

Natalie Shepherdová svírala volant půjčeného auta, které si vyzvedla na letišti v Boise. Jela pomalu tmou a z oblohy se sypalo na přední sklo mnohem víc sněhu, než stačily stěrače zvládnout.

Zapomněla, jak opravdu, ale opravdu moc a moc nerada řídí v zimním počasí.

Na úseku, kde se silnice blížila k jejímu rodnému městu Shelter Springs v Idahu, jela sice mnohem pomaleji, než byla povolená rychlost, ale i tak jí to vzhledem k podmínkám připadalo moc rychle.

V tom, co nemohla nazvat jinak než sněhová bouře, by Natalie raději řídila velký houkající pick-up s pohonem na všechny čtyři kola a se zimními pneumatikami s ocelovými řetězy.

Jenže ho neřídila.

Jediné dostupné auto v půjčovně byl malý, lehký sedan, který se hodil spíš na cestu na pláž za slunečného dne na Floridě.

Nepomáhalo jí ani to, že tady vážně vůbec nechtěla být. Nat se už celé roky vyhýbala tomu, že by svátky strávila doma. Svě krátké návštěvy u rodiny si raději

plánovala na léto, kdy byly hory zelené a svěží a kdy se za dlouhých, úžasných večerů jezero nádherně třpytilo.

Každopádně neměla prázdniny ráda, a obzvlášť nerada byla tady, plná vzpomínek, duchů minulosti a lítosti.

A ještě ke všemu ten sníh.

Ano, jistě, o svátcích může působit slavnostně a kouzelně, hlavně když všechno přikryje svou neposkvřenou příkrývkou a sem tam se zaleskne jako třpytky ve sněžítku.

Sníh ztratil hodně ze své radostné přitažlivosti, když cítila, jak se pneumatiky půjčeného auta protáčejí a jí se točí hlava a svírá žaludek pokaždé, když ztratily kontakt s vozovkou.

Ne. Tohle teda nemusela.

Ale i když tady vůbec nechtěla být, zároveň věděla, že neměla na vybranou. Když se jí McKenna před třemi dny ozvala textovkou o jediném slovu – **Help!** – Natalie přesně věděla, co musí udělat. Rychle se spojila s agenturou, pro kterou pracovala, aby si za ni mohli najít náhradu, sbalila si kufr a sedla na nejbližší letadlo z malého španělského ostrova Tenerife u západoafrického pobřeží, kde měla strávit ještě několik následujících měsíců.

McKenna ji potřebovala. Nat věděla, že když ji její nezávislá, samostatná mladší sestra oslovila s touhle jednoslovnou prosbou, muselo to být hodně špatné.

Znepokojeně sešlápla plynový pedál o něco silněji. Jela tak rychle, jak se jen odvážila. Když se v dálce skrz husté lesy začala objevovat světla Shelter Springs, Nat si s úlevou vydechla. Už je skoro tam. Za chvíli bude tahle noční můra za volantem u konce a ona bude v bezpečí, uložená v pokoji pro hosty v hotelu Shelter Inn.

Zvládne to. Matka jí i jejímu bratrovi a sestře říkala, že jistě zvládnou obtížné věci. Tahle mantra byla v posledních letech vystavena těžkým zkouškám. Ve srovnání s jinými věcmi, které Nat zdolala, tahle jízda po horské silnici za zasněženého prosincového večera mohla být hračkou.

Ve vteřině však z lesa vypadla pohroma v podobě jelena, který jí skočil přesně před auto. Příliš blízko na to, aby stačila zastavit.

Vykřikla, instinktivně dupla na brzdy a otočila volantem ve zběsilé snaze odvrátit nevyhnutelnou srážku.

Podařilo se jí zvíře taktak minout, ale úhybné manévry měly katastrofální následky. Nejela sice vysokou rychlostí, ale to prudké, instinktivní trhnutí volantem ve snaze vyhnout se střetu se zvířetem stačilo, aby se sedan roztočil a jakákoli představa, že má situaci pod kontrolou, vyletěla oknem do noci.

Zoufale se pokoušela znovu získat vládu nad vozem, dupala na brzdy a nezapomněla, že nemá točit volantem do protisměru, ale panika ji zaplavovala jako ledové vlny.

Skončí v jezeře.

Byla to její největší noční můra, být pohlcená vodou, uvězněná a bezmocná v potápějícím se vozidle.

Její sestra už další ztrátu nevydrží. Chudák McKenna.

To byla její poslední náhodná myšlenka, než předním blatníkem na straně u spolujezdce narazila do malé jedle a airbagy vystřelily. Auto se ještě chvíli točilo a pak se zastavilo o sněhovou závěj jen pár metrů od vody.

Natalie odstrčila airbag a snažila se dostat kyslík do plic, v žilách jí tepal adrenalin.

Byla naživu. Nevěděla jak, ale byla naživu.

Krátce se zasmála a zavrtěla hlavou. Teď už jen musí vymyslet, jak se odtud dostat.

Což se snáz řekne, než udělá. Auto trčelo zaseknuté o nějaký balvan nebo kládu nebo něco podobného. Zařadila rychlost a pokusila se vycouvat. Motor zařval, pneumatiky odhodily sníh a bláto, ale jinak se nestalo nic.

Dobře. Skvělý. Bude tady signál, že by si mobilem zavolala odtaž? Má vůbec Shelter Springs v dnešní době taxislužbu?

S velkým úsilím sebrala své roztěkané myšlenky, zvedla z podlahy kabelku, která jí spadla ze sedadla, a začala hledat mobilní telefon.

Byla tak zabraná do hledání, že zaťukání na okénko nejdřív neslyšela.

Překvapeně se ohlédla a uviděla muže v tmavém oblečení, sklánějícího se, aby nahlédl dovnitř.

K jejímu zděšení jí unikl lehký výkřik.

Všechny podcasty o skutečných zločinech, které poslouchala, jako by se jí teď v mozku rozblikaly varováním v neonových světlech. Nesmíš. Otevřít. Dveře.

Zkontrolovala, zda jsou všechny zámky zajištěné. Když muž znovu zaklepal a očividně nikam neodcházel, stáhla okénko na takovou škvíru, aby ho slyšela i přes kvílení větru.

„Jste všichni v pořádku? Viděl jsem, jak jste se točili. Zavolal jsem dálniční hlídku. Jsem doktor. Můžu nějak pomoci?“

Připadalo jí, že ten hlas jí v paměti rozezvučel nějakou strunu, ale ve tmě nedokázala rozpoznat mužovy rysy.

„Ne. Myslím, že ne. V autě jsem jenom já a jsem v pořádku. Jenomže jsem tu uvízla.“

„Co se stalo?“ zeptal se. „Byl to černý led? Hrozně to tu klouže a ten vítr ještě všechno zhoršuje.“

„Hlavně to způsobil jelen s touhou zemřít, vyskočil přímo přede mnou. Myslím, že jsem ho minula, ale na kapotě mám nejspíš ještě pořád stopy od kopyta.“

Ve tmě se zaleskly mužovy zuby a Nat si přála vidět mu do obličeje. Něco na jeho hlasu jí připadalo povědomé.

„Mám tamhle vzadu pick-up, tři čtvrtě tuny, a tažné lano. Vytáhnu vás odtud v tu ránu.“

V hlavě jí znovu zazněla varování z podcastů. Už mu málem řekla díky, ale ne. Pak tu myšlenku zavrhla. Mohlo trvat několik hodin, než by se jí podařilo přivolat pomoc, a další možností bylo jít pěšky dvě míle do města ve vánici a za špatné viditelnosti.

Za posledních pět let se na svých cestách naučila, že někdy musí vystoupit mimo svoji komfortní zónu.

Koneckonců, tohle bylo malé městečko v Idahu, kde znala většinu lidí, kteří tu žili. Nebo alespoň někoho z jejich příbuzných.

„Děkuju. Cením si toho.“

Zdálo se, že si ji prohlíží, nejspíš se snažil zjistit, jestli ji zná. Nějak z něho měla dojem síly. I když jí bylo jasné, že je to nesmysl, pomohlo jí to uklidnit nervy, když od ní odešel. O chvíli později prořízla tmu světla reflektorů a za ní zastavilo jeho auto.

Spíš slyšela, než aby viděla, že jí k nárazníku připevnil tažné lano, a pak znovu přešel k ní na stranu řidiče.

„Fajn. Teď tam hod'te neutrál, jestli můžete,“ řekl.

Poslechla a najednou si jasně vzpomněla, jak měsíc poté, co získala řidičský průkaz, se Jake ujal toho, že jí dá pár pokročilejších lekcí. Jak opravit píchlou pneumatiku. Jak nouzově nastartovat autobaterii kabelem. Jak odtahovat a nechat se odtáhnout.

Vzpomínka na staršího bratra se jí ostře a bolavě zavrtala do hrudi. Byl jedním z duchů, kteří se kolem ní pohybovali, kdykoli se vrátila do města.

I když se Natalie snažila sebevíc, bylo nemožné na něj tady nemyslet. Jake byl ten, kdo ji naučil jezdit na sněhu, kdo jí poradil, aby v malém pick-upu, kterým jezdila na střední škole, vozila vzadu pytel kamenné soli kvůli zátěži, aby auto lépe sedělo na silnici.

Její zachránce pomalu couval k silnici. Nataliino auto se s hlasitým drhnutím uvolnilo z překážky, která ho zadržovala.

Kolem nebyla vidět žádná další auta, nejspíš proto, že každý, kdo měl alespoň špetku zdravého rozumu, byl zalezlý doma a užíval si světýlek na vánočním stromku a horkého kakaa.

Zachránce se pak vrátil k jejímu okénku. Tentokrát se sklonil o trochu víc.

„To by mělo stačit,“ oznámil. „Přední nárazník máte trochu pomačkanejš, ale nemělo by být těžký ho opravit. Zním jednoho chlápka, kdybyste někoho potřebovala. Nebude vám účtovat moc peněz a odvede dobrou práci.“

„To je v pohodě. To auto mám z půjčovny a je pojištěný. Nechám to na nich, ať se o to postarají. Děkuju, že jste mi zastavil. Nevěděla jsem, jestli tu bude mít můj mobil signál, a fakt jsem se netěšila, že bych měla jít do města pěšky.“

„Kam máte namířeno?“

Kývla směrem k pásu světel v dálce. „Do Shelter Springs.“

„Máte tam rodinu?“

Takovou otázku by mohl položit sériový vrah, aby zjistil, kam si pro ni má pak dojít a zmasakrovat ji přímo v posteli.

Ale tak by se mohl ptát i dokonale milý člověk, který se snaží zjistit, jestli se má kde schovat před bouří.

„Ano,“ odpověděla. „Sestru.“

Měla sice v okolí další příbuzné, ale její nejbližší rodina se zúžila jen na sestru. Její matka. Její otec. Její bratr. Všichni zemřeli.

Vzpomínky se znovu vrátily a zabodla se do ní ta známá bolest.

„Tak vám přeju, ať se návštěva vydaří.“ Ve tmě se usmál a Nat měla dojem, že jí chce škvírou v okně podat ruku.

„Doufám, že se příště potkáme za lepších okolností. Jmenuju se Griffin Taylor,“ sdělil jí.

Ostře se nadechla. Samozřejmě! Měla to poznat. Nebylo divu, že jí jeho hlas připadal povědomý, i když už to byly roky, co ho slyšela naposledy.

Griffin Taylor. Jak zvláštní, že právě on byl první, na koho narazila při návratu do města. Co tady vůbec dělá? Pokud věděla, naposledy žil v okolí Los Angeles, kde si dokončoval rezidenturu.

„Griffine. Ahoj. Nevěděla jsem, že jsi zpátky ve městě.“

Zamračil se a měsíc vyšel zpoza mraků na dost dlouho, aby viděla, jak se mu v tmavých vlasech zachytávají sněhové vločky. „Omlouvám se. Já vás znám?“

„Kdysi ano.“

Nakoukl skrz okénko. Konečně otevřela dveře, vystoupila ven z auta a věnovala mu poněkud roztřesený úsměv.

V očích, o nichž si pamatovala, že byly stejně modré jako jezero Haven, se zablýsklo poznáním.

„Natalie? Nat! Hrozně rád tě zase vidím!“

Po rozpačité pauze se natáhl a objal ji. Překvapeně počkala pár okamžiků, než mu objetí oplatila.

Vždycky byl vysportovaný, stejně jako jeho nejlepší přítel, její bratr Jake. Ale život a léta, která uplynula od doby, kdy ho viděla naposledy, vyrýsovaly jeho teenagerovské svaly do tuhé síly.

„To je skvělý, že můžeš být na svátky doma a pomáhat McKenně. Chápu, že teď prožíváš těžké období.“

McKenna se s doktorem Taylorem určitě nestýkala na základě jeho profese. Byla by to ta nejdivnější věc na světě, kdyby se na vaše intimní partie díval klinickým pohledem úžasný Griffin Taylor.

Ne, díky.

„Podle toho, co mi řekla, je to rizikové těhotenství.“

„Slyšel jsem, že má dodržovat přísný klid na lůžku.“

Pokud by nebyl jejím osobním lékařem, pak by to nejspíš nemohl vědět. Věděla, že je rodinný lékař, ale taky jí bylo jasné, že v tak malé komunitě, jako je Shelter Springs, někdy praktičtí lékaři dělají od všeho trochu.

„Jo. Proto jsem tady.“

„Má plný ruce práce s těma svýma nezbednýma holkama.“

Zachvěla se nervozitou, ale ta úzkost neměla nic společného se zimními jízdami podmínkami ani s tím, že málem srazila jelena. Svoje dvě neteře si ce na dálku zbožňovala, ale netušila, jak dokáže příští měsíc zabavit pětileté a tříleté dítě.

„Je dobře, že jsi tady,“ řekl. „Určitě se ještě uvidíme.“

Přikývla. „Ještě jednou díky, že jsi mě odtáhl.“

„Nechceš si nastartovat, abych si byl jistý, že je všechno v pořádku a že dojedeš zbytek cesty do Shelter Inn?“

„Dobrý nápad.“

Znovu se posadila za volant a otočila klíčkem. Auto zaprskalo a syčelo a zpod kapoty se začal valit kouř.

Skvělé.

Griffin se naklonil blíž. „Vypadá to, že je to horší, než jsme si mysleli,“ prohodil omluvným tónem.

„Nevypadá to dobře, co?“

„Obávám se, že dnes už nikam nepojedeš.“

No není to nádhera? Jako by potřebovala ještě další důvod, proč pochybovat o tom, zda byl návrat do Shelter Springs dobré rozhodnutí. Bojovala s nutkáním párkrát udeřit do volantu.

„Jakou mám šanci, že v okolí najdu řidiče pro spoujízdu?“

„Asi stejnou, jako že tu najdeš bezlepkové pekařství na každém rohu. Skoč si ke mně do auta. Je tam teplo, zatím zavoláme odtahové vozidlo a já tě pak můžu odvézt do Shelter Inn.“

Instinktivně chtěla namítnout, že se o sebe dokáže postarat sama, tak jak to dělala už od doby, kdy jí bylo šestnáct. Přišlo jí ale hloupé jen tak z principu odmítnout jeho pomoc, když mohla mnohem pohodlněji počkat v teple v jeho autě. Zvlášť když nejspíš neměla na telefonu signál, aby zavolala pro pomoc někomu jinému.

„Vezmi si všechno, co si potřebuješ vzít k McKenně,“ vyzval ji.

Popadla svoji obří kabelku, ve které měla notebook, pak otevřela zadní dveře a vytáhla tašku na kolečkách, v níž měla všechny cestovní potřeby.

„To je všechno?“

„Cestuju nalahko.“

„To musí být fajn nemít moc zátěže.“

Ach. Nat měla spousty zátěže. Naštěstí pro ni však v jejím zavazadle duchové minulosti nezabírali moc místa.

„Já to vezmu,“ nabídl se, zvedl její tašku a vydal se ke svému velkému pick-upu s prodlouženou kabinou. Otevřel zadní dveře a tašku tam položil. Pak jí otevřel

dveře na straně u spolujezdce a natáhl ruku, aby jí pomohl dovnitř.

V autě, vonícím jako cedr a jedle a kůže, bylo příjemně teplo.

„Můžu zapnout topení. Je tam hnusně. To sis teda vybrala noc na uvíznutí.“

„Pardon. Příště se to pokusím víc promyslet.“

Usmál se. „Záleží ti na tom, jakou odtahovku zavoláme?“

„Ani v nejmenším.“

Projel telefon, někam zavolal a Nat poslouchala, jak zařídil odtah a vysvětlil, kde jsou a jaký mají typ vozidla.

Po tomto upřesnění ukončil hovor a konečně se k ní obrátil.

„Tak jak ses měla, Nat?“

„No, to víš. Žiju si svůj sen.“

„To říkala i tvoje sestra. Takže žiješ na volné noze, co? Naposledy mi McKenna říkala, že jsi byla v Chorvatsku nebo tam někde.“

Její sestra se s ním o ní bavila? Natalie nevěděla, co si o tom má myslet. Nenapadlo by ji, že Griffina zajímá, co dělá. Byla překvapená, že si ji vůbec pamatuje. Byla prostě jen mladší sestra jeho nejlepšího kamaráda, která možná na Griffina brala, ale možná taky ne.

„V Chorvatsku jsem byla před půl rokem. Na dalmatském pobřeží. Bylo tam fakt hezky. Bydlela jsem v krásném domku na malém ostrově na pobřeží Jaderského moře.“

„To zní jako ráj.“

„Skoro jo. Od té doby jsem byla na pár dalších místech. V Irsku, v severní Anglii, v Portugalsku.“

„To jsi toho zvládla hodně. McKenna mi vyprávěla, že pobýváš na různých místech, kde hlídáš lidem domy a staráš se o jejich domácí mazlíčky.“

„Když to jde. Ušetřím tím za nájem. Účty ale platím psaním a editováním na volné noze.“

Aniž by to plánovala, nějak se jí podařilo vytvořit si život, který jí dokonale vyhovoval. Těšila ji péče o zvířata, která milovala, ale bez dlouhodobých závazků. Navíc získala možnost poznat místa, o nichž kdysi ani nevěděla, že existují.

Natalii chytlo cestování dost brzo, nejspíš už v těch dobách, kdy žila v Shelter Inn, který tehdy býval hotelem. Sledovala jejich hosty, kteří přijeli na pár dnů a pak odjeli někam jinam, kde je to nepochybně zajímavější než v tomto ospalém městečku v Idahu nedaleko jezera Haven.

Zajímalo ji, odkud přišli, kam jdou a co všechno na své cestě uvidí. Odpovědi byly pravděpodobně mnohem víc vzrušující než život, který žila tady.

„Zní to zajímavě, být pořád na cestách.“

„Mně to vyhovuje.“ Obrátila hovor k němu. „A co ty? Mohl bys mít praxi kdekoli. Co tě přivedlo ze všech míst zrovna zpátky do Shelter Springs?“

Usmál se, i když by přísahala, že to nebyl úplně upřímný úsměv. „Vždycky jsem měl v plánu se vrátit sem a otevřít si tady ordinaci. V okolí je málo rodinných lékařů, i když tu máme novou nemocnici na půl cesty mezi tímhle místem a Haven Pointem.“

Gestem ukázal z okna. „A vůbec, co se ti tu nelíbí? Klidný životní styl, dobří lidé, nádherné okolí. Co víc bych si mohl přát?“

Už se chtěla zeptat, jestli má ženu a děti, ale blikající žlutá světla ohlásila příjezd odtahového vozu.

„To šlo rychle,“ podotkl Griffin. „Jestli chceš zůstat tady a schovat se před zimou, odtah s tím chlápkiem domluví a pak ti řeknu všechny podrobnosti.“

Měla sice potvrdit svou těžce vybojovanou femini-

stickou reputaci, ale po velmi dlouhých šestadvaceti hodinách cestování musela uznat, že je příjemné prozatím nechat věci na někom jiném.

„Děkuju ti,“ řekla a zabořila se hlouběji do vyhřívaného sedadla a on zatím vyšel ven do sněhové vánice.

Dívala se, jak řidič odtahového vozidla připevňuje půjčené auto. Vyměnili si s Griffinem pár slov, zjevně se museli přes vítr překřikovat. Neslyšela, o čem mluví, ale rozhodla se, že na tom nezáleží.

Ráno zavolá do půjčovny a zjistí, jak chtějí dál postupovat. Prozatím splnila svůj díl práce tím, že se ujistila, že auto je bezpečně mimo silnici.

Po dalším překřikování, které neslyšela, řidič odtahového vozu na Natalii kývl a vrátil se ke svému autu. Vyjel zpátky na silnici, světla ve vánici zablikala a Griffin nasedl do svého pick-upu.

„Dal jsem mu svoje telefonní číslo a kontakty, protože ty tvoje nemám. Auto ti odtáhne do garáže a počká, až mu řekneš, než začne něco dělat.“

„Doufám, že to nebude moc komplikovaná oprava.“

„Bohužel budeš pár dní bez auta.“

„To mi nevadí. Když budu tady, můžu jezdit McKenniným. Vůbec bych si auto nepůjčovala, ale opravdu jsem nenašla žádný jiný dobrý způsob, jak se sem z letiště dostat. Přiznej si to, Griffine. Shelter Springs je zapadákov.“

Usmál se. „Právě proto se nám tu líbí.“

Jakmile světla odtahového vozu zmizela za zatáčkou, Griffin zařadil rychlost a taky vyjel zpátky na silnici. „Tak jo,“ prohodil s úsměvem. „Teď tě odvezu do Shelter Inn.“

Jasně. Nervozita se vrátila. Sestra ji potřebovala.

Natalie mohla jenom doufat, že úkol zvládne.

Kapitola 2

Nebyl to zrovna způsob, jak měl v plánu strávit páteční večer.

Kdyby mu někdo před hodinou řekl, že poveze Natalii Shepherdovou, která uvízla na silnici, Griffin by tomu nikdy neuvěřil.

Projížděl bílou tmou cestou k sídlu její rodiny a přemýšlel o podivném vývoji událostí.

Naposledy viděl Natalii jako teenagerku na pohřbu jejího bratra.

Znovu pocítil známou tíhu viny a zármutku, kterou v sobě nesl od onoho prosincového dne. O více než deset let později byla jeho bolest stejně ostrá.

Když ji znovu uviděl, jako by se mu vrátily všechny emoce, které se za ta léta tak těžce snažil zvládnout. Připadalo mu, že Natalie v něm i po tak dlouhé době vyvolává všechno, o čem si myslel, že se s tím už dávno vypořádal.

Její sestra v něm stejnou reakci nevzbuzovala. Kdykoli mluvil s McKennou, sice vždycky cítil lehké píchnutí, ale bylo to něco jiného – jako by jediný klíč, který otevíral skříňku s jeho vzpomínkami, držela Natalie.

Vydechl, frustrovaný sám sebou. Nesl toho teď na svých bedrech hodně, snažil se vybudovat si svou praxi tady v Shelter Springs, kde byla pověst jeho rodiny zřejmě nenapravitelně poškozená.

„Asi jsi měl večer někam namířeno. Mrzí mě, jestli tě od něčeho zdržuju. Nebo od někoho.“

Uvědomil si, že si musela jeho povzdech špatně vyložit.

„Zdržuješ,“ pronesl a mírně se pousmál. „Přijdu pozdě na večeri s krásnou ženou.“

„Vážně? Je to někdo, koho znám?“

„Myslím, že jo. Je to moje babička.“

Její krátký smích mu pomohl zase zahnat všechny ty syrové emoce.

„Jak se Birdie má?“

„Je stejně nezdolná jako vždycky. Letos jí táhne už na osmdesát a rozhodla se, že se v létě vrhne na pickleball. Je jím tak trochu posedlá, což je legrační, protože má AMD, věkem podmíněnou makulární degeneraci, a na míček skoro nevidí.“

„Páni. To je mi líto. To jsem nevěděla.“

„Většinou to zvládá dobře. V pickleballu mi pořád ještě dokáže nakopat zadek. Vždycky se mě snaží donutit, abych si s ní zahrál. Ještě že v tom bytovém komplexu, kde bydlí, je krytý kurt, takže může hrát celoročně.“

„To myslíš vážně? Kolik je v Shelter Springs bytových komplexů s krytým kurtem na pickleball?“

„Pokud vím, jenom jeden.“

„Takže Birdie bydlí v Shelter Inn?“

Přikývl. „Říkal jsem ti, že si moc nezajedu, když tě hodím k sestře. Vůbec to není z cesty, protože tam stejně mám namířeno.“

„McKenna mi neprozradila, že se Birdie přesunula do Shelter Inn. Jak dlouho tam už bydlí?“

„Nastěhovala se tam letos v létě. Když se jí začal zrak už skutečně zhoršovat, měla problém zvládnout práci na zahradě a v domácnosti. Několik let jsme si najímali někoho, kdo jí pomáhal, ale nakonec si asi uvědomila, že mít menší byt bude rozumnější. Zvláště tam, kde může mít okolo sebe další lidi, kteří by na ni mohli trochu dohlídnout.“

„Muselo to pro ni být těžký. Skoro si ji nedokážu představit jinde než v tom nádherném domku na Huckleberry Street.“

„Tam teď bydlí Amanda.“

„Fakt?“

Hlas jí zněl nějak zvláště, ale nedokázal přesně určit proč. Věděl, že ty dvě se kdysi kamarádily, i když jeho mladší sestra Amanda chodila ve škole o rok výš než Natalie. Nevěděl, jestli spolu v průběhu let udržovaly nějaký kontakt. Amanda mu o tom nic neřekla.

„Ano. Nějakou dobu tam bydlely společně a Amanda na ni dohlížela. Ale Birdie si minulou zimu zlomila kyčel, protože se po velké vánici snažila odhrnout sníh ze schodů, a musela se šest týdnů léčit v rehabilitačním zařízení. Teď, když už mnohem hůř vidí, se konečně rozhodla, že přišel čas ubrat.“

„Loni v zimě si zlomila kyčel a pořád je nadšená do pickleballu?“

„To je naše Birdie.“

Usmála se tomu, byl to jen záblesk ve tmě, ale bylo to jako narazit v zimním odpoledni na modráčka, veselého, zářivého a krásného ptáčka.

„To jsem moc ráda, že se pořád takhle drží.“

Nerad myslel na to, co musí jednou nevyhnutelně přijít. Birdie, jeho babička z matčiny strany, byla pro něho i pro jeho sestru oporou uprostřed všech těch oš-

klivých událostí, které přinesl rozvod rodičů a otcův boj se závislostí, jenž tak tragicky skončil.

„Vypadá to, že se jí život v Shelter Inn líbí, už proto, že se tam žije v pospolitosti. Tvoje teta a sestra odvedly dobrou práci, protože se jim povedlo vytvořit mezi obyvateli přátelskou atmosféru.“

„To ráda slyším. Když mi před pár lety řekly, že chtějí Shelter Inn přeměnit z hotelu na apartmány pro seniory, nevěděla jsem, co od toho mám očekávat. Přiznám se, že jsem byla skeptická, jestli to bude fungovat, a tak jsem ráda, že se jejich představy naplnily. Jenom doufám, že se McKenna zvládne o všechno postarat, když kolem ní budou brzy běhat tři malé děti.“

„Ty její roztomilé holky už mají všechny obyvatele omotané kolem prstu.“

„O tom nepochybuju. Jsou rozkošné, i když z nich mám trochu obavy.“

Zasmál se. „To bude v pohodě,“ ujistil ji a zabočil k parkovišti.

Natalie vždycky milovala Shelter Inn, jednu ze tří velkolepých historických cihlových budov, postavených na počátku 20. století jako hotely. Kdysi v minulosti Shelter Springs přitahovalo lidi z celého světa, kteří chtěli využít údajně léčivou vodu z mnoha horkých pramenů, jež vytékaly do jezera Haven.

Ty dny však byly pryč. Za městem byl stále v provozu pouze jeden horký pramen pro lidi, kteří se chtěli vykoupat. Druhý grandhotel, The Haven, byl z větší části zbourán, až na jednu část, jež byla před několika desetiletími přestavěna na konferenční a společenské centrum, kde se konaly koncerty a sportovní akce a také každoroční městský vánoční trh Shelter Springs Holiday Giving Market.

Před pár lety se Nataliina sestra a teta rozhodly pro-

měnit upadající Shelter Inn v jednadvacet jednolůžkových a dvoulůžkových apartmánů pro seniory.

Griffinova babička měla dvojlůžkový pokoj v prvním patře, který poskytoval krásný výhled na jezero a hory za ním.

Zastavil na parkovišti, kde právě někdo v pick-upu odklízел sníh, přestože dál hustě padal.

„Díky za odvoz,“ řekla, když zaparkoval na krytém místě vyhrazeném pro jeho babičku, ačkoli už nemohla řídit.

„V pohodě. Rád ti dám svoje číslo na mobil pro případ, že bys potřebovala odvézt do servisu. Kdybys chtěla, mohl bych tě odvézt taky zpátky do Boise, aby sis mohla vzít z půjčovny jiné auto.“

Překvapeně se na něj podívala, ale podala mu svůj telefon.

Griffin rychle vyťukal své telefonní číslo a poslal zprávu sám sobě.

„Tak to tam máš. Kdybys něco potřebovala, neváhej se na mě obrátit.“

„Děkuju. To je od tebe moc... laskavé.“

Chtěl jí říct, že není laskavý, že jí dluží mnohem víc než jen odvoz do Boise. To ale samozřejmě říct nemohl. Nechtěl začínat o Jakeovi, i když věděl, že to je téma, které pro ni nemůže být vzdálené.

„Nerad bych, aby ses pak vracela na Tenerife a myslela si, že lidé v Shelter Springs jsou stejně chladní jako zdejší počasí.“

Vystoupil dřív, než stačila něco odpovědět, obešel auto a otevřel jí dvířka. Nabídl jí ruku a pomohl jí ven. Snažil se přitom nevnímat teplo její dlaně, které ho náhle přimělo vzpomenout si na to rychlé objetí na přivítanou, při němž vnímal, jak dokonale k jeho tělu přiléhají její křivky.

Rychle jí ruku pustil, šel otevřít zadní dveře a vynadal její cestovní tašku na kolečkách.

„Já to zvládnou,“ zaprotestovala. „Jsem zvyklá nosit si tašku z nádraží do taxíku a na letiště.“

„Já vím, že jo. Ale kdyby mě babička viděla, jak jen stojím a nic nedělám a ty si táhneš tu velkou tašku dovnitř sama, jeden z nás by měl problém. Pozor, spoiler, ty bys to nebyla.“

Zasmála se, i když mu neunikl i tón únavy, který byl v tom smíchu znát. Ve světlech na parkovišti viděl hluboké stíny pod jejíma očima a napjaté vrásky kolem úst. Zanechalo to v něm podivně ochranný pocit a v duchu si přál, aby mohl odnést dovnitř nejenom její tašku, ale i ji.

„Nechci si vzít na svědomí, že by ses s Birdie dostal do problému.“

„Děkuju. Vážím si toho.“

Vzal tašku a nesl ji k venkovním dveřím budovy s apartmány. I když míra kriminality v Shelter Springs byla obecně nízká, venkovní dveře vedoucí do vstupní haly a velké otevřené odpočinkové místnosti byly automaticky zamčené od chvíle, kdy se setmělo, až do východu slunce. Griffin ale díky svým častým návštěvám u babičky znal kód. Rychle ho vytukal a odnesl Nataliinu tašku dovnitř. Šla za ním chodbou k prvním dveřím za vstupní halou.

Než stačila zazvonit na zvonek od stejného bytu, kde její rodina bydlela, když byla mladší, otevřely se dveře a z nich vyběhla kudrnatá předškolačka v holínkách, šortkách, huňatém růžovém svetru a třpytivé pláštěnce přes ramena.

„Že mě nechytíš,“ zavolala zpěvavým hláskem.

„To máš teda naprostou pravdu,“ odpověděl hlas, v němž Griffin poznal Liz Cisnerosovou, Nataliinu te-

tu z matčiny strany. „Hazel Jeanette Doddová, okamžitě se vrať dovnitř!“

Holčička si jich zřejmě nevšimla, protože se dívala chodbou na opačnou stranu. Po chvíli dramaticky vzdychla a vrátila se dovnitř.

„No jo,“ zamumlala Natalie. „To bude ještě pořádná legrace.“

Griffin musel skrýt úsměv, protože v jejím hlase zazněla lehká panika.

„To zvládneš. Neboj se. Jen jim musíš dát najevo, kdo tomu velí.“

„Problém je v tom, že jim bude trvat asi tak pět vteřin, než zjistí, že já to nejsem.“

„Bude to v pohodě. Věř mi. Jsem doktor. A můj recept pro tebe zní, aby sis šla odpočinout, dokud můžeš. Jsem si jistý, že ráno to na tebe nebude tak padat.“

„Budu ti to muset věřit. Ještě jednou díky za záchranu.“

„Není zač. Hodně štěstí.“

Z náhlého popudu jí dal rychlou pusu na tvář a namlouval si, že je to jen nezávazný polibek na přivítanou mezi lidmi, kteří se znají už desítky let. Voněla po mandlích a nějakém druhu exotické květiny, která ho přiměla myslet na teplé pláže a mořský vánek kdesi daleko od tohoto zasněženého prosincového večera v Idahu.

Vrátil se přes společenskou místnost na druhou chodbu, jež vedla k babiččinu bytu.

Birdie otevřela ještě dřív, než dozněla ozvěna jeho klepání, a po boku měla svého věrného zlatého retrievera Dashe.

Dash nebyl vycvičený vodící ani služební pes. Griffinova babička si ho pořídila jako štěně, které jí děla-

lo společníka asi rok předtím, než se její AMD začala postupně zhoršovat. Během několika posledních let se však pes instinktivně naučil pomáhat jí s novými výzvami.

Z malé kuchyňky se linula vůně rajčat, sýra a chleba, až mu z toho začalo kručet v žaludku.

„Ahoj, babi,“ pozdravil.

Vlídně se usmála. „Tak konečně jsi tady. Jdeš pozdě, mladíku. Doufám, že jsi aspoň někomu zachraňoval život. A pokud ne, tak doufám, že jsi flirtoval s pěknou holkou.“

Pomyslel na Natalii zelené oči, vlnité hnědé vlasy, svázané do rozčuchaného drdolu, a na její vůni mandlí a květin.

Rád by si s ní zaflirtoval, ale věděl, že se to nestane. Teď zrovna neměl na žádný vztah ani pomýšlení. Ale i kdyby se věci měly jinak, kdyby byl ve své praxi trochu zavedenější a necítil ten obrovský závazek vůči lidem z Shelter Springs, ani tak by Natalie nepřicházela v úvahu. Bez ohledu na to, jak byla krásná.

Byla sestrou Jakea Shepherd. Jeho nejlepšího přítele.

Dalšího člověka, kterého nedokázal zachránit.

„Bohužel ani jedno z toho.“ Griffin se přiměl k úsměvu. „Byl jsem na záchranné misi a pomáhal jsem vyprostit uvízlou řidičku, která ve snaze vyhnout se jeleňovi vjela do sněhové závěje.“

„Panebože.“

„Nic se jí nestalo. Auto bylo ale poškozené, a tak jsem s ní musel počkat, než přijela odtahovka.“

„Je to někdo, koho znám?“ Birdie se při úsměvu svrástily koutky očí. Jeho babička zřejmě věřila, že je jejím životním posláním dávat ho dohromady s každou možnou vhodnou ženou odsud až po Boise.

Birdie měla mylný dojem, že při rozvodu před pěti lety a všem smutku a ztrátách, které ho doprovázely, bylo jeho srdce nenapravitelně poškozeno.

„Vlastně ano. Natalie Shepherdová. Sestra McKenny.“

Za silnými brýlemi, které jí pomáhaly jen trochu, se jí rozšířily oči.

„Natalie je ve městě? To je pro McKennu a její holky skvělé, zvláště když má teď v těhotenství tolik potíží. Měli bychom ji k nám pozvat.“

„Obávám se, že by měla mít přísný klid na lůžku.“

„Ne McKennu, ty hlupáčku.“ Birdie na něho udělala obličej. „Myslela jsem Natalii, jak dobře víš.“

Ano. Věděl to. Věděl taky, že musí babiččino dohazování zarazit hned v zárodku, než bude mít šanci zakořenit.

„Přijela sem pomoci svojí sestře a tetě vést tenhle dům a s holkama. Řekl bych, že bude mít moc práce, než aby se věnovala společenským vztahům.“

„Chudinka. Musí být pro ni těžký vrátit se na svátky do Shelter Springs uprostřed takového chaosu. Určitě se jí povede někdy večer se na pár minut vytratit a s holkama může být doma Travis. Zeptám se a uvidíme, jestli se nám podaří něco domluvit. Možná z toho udělám malou oslavu. Pozvu některé ze sousedů, aby se s ní mohli seznámit.“

Birdie se sama jmenovala do neoficiální funkce kapitánky dobré plavby lodi Shelter Inn. Byla předsedkyní uvítacího výboru, předsedkyní komunitní hlídky, vedoucí zahrádkářského kroužku. Navzdory svému slabému zraku, nebo možná právě proto, se ráda starala o všechno kolem sebe.

Měl chuť jí připomenout, že je mu třiatřicet, že už je velmi dlouho sám a že ona nemá jeho život na starost.

Nikdy by však babičce neublížil. Ani na okamžik, po tom všem, co udělala pro to, aby jeho a Amandino dětství bylo snesitelné.

„Jaký máš pracovní program na víkend?“ zeptala se ho, když se usadili u stolu nad večeří, k níž připravila lasagne a chlebové tyčinky s česnekovým máslem.

„Jestli plánuješ uvítací večírek, tak mě do toho nemusíš hned tahat.“

Birdie ho zpražila pohledem. „Ale ano, budu. Proč by se Natalie měla chtít stýkat s partou starých lidí, jako jsem já a ti ostatní páprdové, kteří bydlí tady Shelter Inn? Určitě se bude chtít setkávat s lidmi svého věku.“

Slyšet, že Natalie je považována za jeho věkovou skupinu, pro něho byl tak trochu šok. Vždycky ji bral jako Jakeovu malou sestřičku, o tři roky mladší a občasnou otravu, když ji museli vzít s sebou do kina ve městě nebo na projížďku na horském kole po jedné z jejich oblíbených tras.

Teď jí bude třicet, což zdaleka není tak nepřekonatelná propast, jako když jemu bylo osmnáct a jí teprve patnáct.

Ale ani tak to ještě neznamenalo, že by si přál, aby je babička zkoušela dát dohromady.

„Ty víš, jakej mám program. Nikdy přesně nevím, kde budu.“

„Myslela jsem si, že praxe rodinného lékaře v Shelter Springs v podstatě znamená zachovat si pravidelné ordinační hodiny. Jenže ty místo toho dobrovolně nabízíš lékařskou pomoc na všech možných sportovních akcích, hudebních koncertech a bezplatných klinikách v celém okolí.“

„Snažím se ze všech sil získat důvěru komunity. Po tom všem, co se stalo, to není zrovna snadný úkol.“

„To já vím.“ Její vrásčitý obličej zjhl soucitem. Natáhla ruku a položila ji na jeho. „Přála bych si, abys neměl pocit, že se musíš tolik snažit. Lidé by si tě měli vážit podle tvých zásluh, protože jsi dobrý člověk a vynikající lékař. A ne proto, že poskakuješ sem a tam, abys dokázal, že nejsi jako tvůj otec.“

Griffin se přinutil usmát. „To by bylo určitě snazší, že?“

Birdie si povzdychla. „To není fér. Ty vůbec nejsi jako Dennis. Jsi jiný ve všech možných ohledech a já si jenom přeju, aby to lidé poznali.“

Ačkoli to k životu v Shelter Springs neodmyslitelně patřilo, Griffin na svého otce vzpomínal nerad, na všechno to zlo a ztráty, které napáchal v tolika lidských osudech.

Rychle změnil téma hovoru. „Jak pokračují plány na sváteční trh? Budete připraveni otevřít stánek Shelter Inn?“

Jak doufal, Birdie pak zbytek večere strávila povídáním o předmětech, které se tam budou nabízet k prodeji a které většinou vlastnoručně vyrobili sami obyvatelé bytového komplexu.

Poslouchal ji, kladl otázky a ve vhodných chvílích rozhovoru dělal poznámky, zatímco se v duchu znovu a znovu vracel k příjezdu Natalie Shepherdové do Shelter Springs.

Kapitola 3

„Teto Nat! Teto Nat!“ Hazel, starší z jejích neteří, která právě měla na nohou gumáky, se na Natalii vrhla, jakmile otevřela dveře bytu, kde Nat žila prvních osmnáct let.

Nora, mladší sestra Hazel, které byly tři roky, zatímco Hazel pět, se držela zpátky a tvářila se ustaraně.

„Ahoj, zlatíčko.“ Natalie, jejíž vztah s neteřemi spočíval většinou ve videohovorech a občasných rychlých návštěvách doma, zvedla holčičku i s gumáky a se vším.

„Hádej, co je nového? Jsem Super Hazel. Umím létat vzduchem jako Santa Claus a sobi a nikdo mě nechytí.“

„To máš teda štěstí. Létání musí být úžasná superschopnost.“

„Ona létat doopravdy neumí,“ ozvala se Nora, ale místo R řekla L. Její pohled byl ještě ustaranější, jako by se bála, že Natalie tvrzení její sestry skutečně uvěří.

„To teda umím. Jenom jsi mě u toho ještě neviděla,“ odsekla Hazel.

Než se spor mohl zvrhnout v pořádnou hádku, Natalie postavila Hazel na zem a obrátila se k Noře.

„A jaký superschopnosti máš ty?“

„Žádný nemám.“

„To není pravda.“ Teta Liz, štíhlá a půvabná i před šedesátkou, s krátce přistřiženými stříbrnými vlasy a zelenýma očima, stejnýma jako měly Natalie a McKenna, se opírala o berle. „Umiš nejlíp objímat.“

„Je to pravda?“ zeptala se Natalie.

Po další nervózní chvilce Nora natáhla ručičky, vzala Nat kolem pasu a pevně ji objala.

Natalie se musela usmát. „Teta Liz má pravdu. Bylo to vážně moc dobrý,“ prohlásila a doufala, že tak holčičku uklidní.

„Jaký jsi měla let?“ zeptala se Liz.

Povzdychla si. „Dlouhý. Přes dvacet hodin včetně času, než jsme projeli Madridem a New Yorkem. Ale jsem tady. Bylo to tak tak. Přijela bych dřív, jenže jsem měla po cestě do města nehodu. Zatočila jsem, abych se vyhnula jelenovi, a uvízla jsem ve sněhové závěži.“

„No ne! Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě. Obávám se, že totéž nemůžu říct o půjčeném autě. Ale odtáhli ho do opravy ve městě a já jsem se mohla svézt až sem, takže se všechno vyřešilo.“

Liz vypadala, že se jí ulevilo. „Jsem moc ráda, že jsi přijela domů, drahoušku. Jsme teď docela mizerná parta, já o těch pitomých berlích a McKenna trčí v posteli.“

„Co dělá tvoje koleno?“

Liz si povzdychla. „Až se to zahojí, bude to lepší než předtím. Bylo to ale špatně načasované, výměna kolene během svátků, zvláště když se blíží trh s dárky. Jenže to byl jediný termín až do jara, na kdy to doktor

mohl naplánovat, a já jsem nechtěla čekat. Kdybych tušila, že se McKennino těhotenství takhle zvrtně, nikdy bych do toho nešla.“

Starost o sestru zvítězila nad únavou. Nat se podívala k ložnici na konci chodby, která kdysi patřila jejím rodičům, ale kterou nyní užívala Kenna a její manžel Travis. „Jak se jí daří?“

„Je vystresovaná. Vystrašená. Nudí se. Všechno najednou. Bude moc šťastná, až tě uvidí.“

„Nejsem si jistá, jak moc jí pomůžu,“ přiznala Natalie. „Pokud by chtěla, abych jí pohlídala štěňata, určitě bych to zvládla. Dvě malé děti jsou ale něco úplně jiného.“

„Navzdory důkazům, které máš před sebou, jsou to hodné holky. Jen byly celý den uvězněné uvnitř kvůli bouři a teď mají spoustu energie, kterou potřebují spálit. Zrovna jsem je chtěla vzít plavat.“

„Chodiš o berlích. Zvládneš to?“

„Plavání je jediná věc, kterou s nimi můžu dělat. Doktor říkal, že je to na to moje koleno dobrá terapie. Pro naše obyvatele udržujeme vodu extra teplou, protože to těm starým kloubům dělá moc dobře.“

Ačkoli byla poměrně mladá, trpěla Liz problémy s koleny. Natalie věděla, že u ní šlo už o druhou výměnu kolene a že se nehojí tak dobře jako to první. Za normálních okolností by Liz Hazel a Noře snadno stačila, ale ne o berlích a s pochroumaným kolenem.

„Dokážeš holky v bazénu ukočírovat?“

„Už je skoro čas na hodinu chůze ve vodě. Děláme ji po večeri a vždycky se na ni sejde hodně lidí. Měli by tam být i další, takže mi pomůžou hlídat.“

Natalie si dokázala představit, jak moc se obyvatelům asi líbí krytý bazén a také kryté hřiště na pickleball, které si tak oblíbila Birdie.